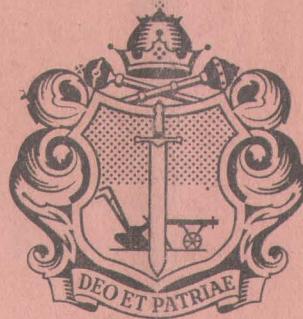

ПЛУГ ТА МЕЧ

8.

Видання Українського Союзу Монархістів - Державників .
«Плуг та Меч» в Аргентинській Республіці.

БУЕНОС АЙРЕС

1 9 3 9

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ ТА УПРАВИ СОЮЗУ «ПЛУГ ТА МЕЧ»

Administración de "El Arado y la Espada"

Casilla de Correo 1060
Correo Central
Buenos Aires

Зміст

Присвята	Стор. 1.
Слово Я. В. Пана Гетьмана.	» 2.
Шкідливе малування. Н. Корчак.	» 5.
Наша сила в нас самих. Сп. Цапенко	» 7.
Угольний камінь. Вол. Вовк.	» 9.
Україна і Захід. А. Білопольський	» 11.
Соціальна структура Польщі. В. Липинський.	» 14.
Вже час на каяття. Б. Лихопой.	» 16.
Грошева афера О.Д.В.У. І. Чередниченко.	» 17.
Ідеологічні джерела Українського Державного руху	» 20.
Ліга Українців у Франції.	» 22.
Ріжне:	» 23.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА СЛІДУЮЧЕ ЧИСЛО!

«ПЛУГ ТА МЕЧ» МАЮТЬ НА ПРОДАЖ:

В Європі:

Книгарня Т. Савули, Віденсь.
Buchhandlung Teodor Sawula
Riemergasse 2.
Wien I.

Книгарня «Просвіти» в Канаді

Ukrainian Booksellers "Prosvita"
324 Queen str. W. Toronto. Ont.

Canada

Книгарня В. Ляшкевича
LIBRERIA W. LASZKIEWICZ

Av. L. N. ALEM 1138
Buenos Aires

ПЛУГ та МЕЧ

ОФІЦІЙНИЙ ОРГАН
«ПЛУГ ТА МЕЧ»

УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ
В РЕП. АРГЕНТИНІ

EL ARADO Y LA ESPADA

Revista cultural ucraniana en la República Argentina

BUENOS AIRES

Núm. 8

MAYO 1939

Славній Памяти

ГЕРОЇВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ,

що в критичний для Рідного Краю і Народу мент
без відповідної зброї і підготовки
кинулися на чисельно і технично переважаючого
ворога і полягли лицарською смертю
на Полі Слави в обороні Батьківщини
і доброї слави Українського Роду.

Вічна Память і Вічна Слава.

С Л О В О

ЯСНОВЕЛЬМОЖНОГО ПАНА ГЕТЬМАНА

до гетьманців і до всіх православних українців, з при-
воду Різдвяного Послання Високопреосвященійшого Мит-
рополита Анастазія.

З великим сумом прочитав я Різдвяне Послання Високопреосвященійшого Митрополита Анастазія, Предсідника Синоду Православної Церкви закордоном з дня 25 Грудня 1938 р.

Хоча Синод Православної Церкви закордоном називає себе російським, ми православні українці - гетьманці, суворо додержуючи канонічних приписів, вважали його за наш авторитет у справах віри, бож наше прагнення мати свою Українську Православну Церкву і своє, не звязане з московським, церковне керівництво ще донині в цілості не сповнилось.

Ми, православні українці, думали до цього часу, що Православна Церква, очолювана на еміграції митрополитом Анастазієм, кермується високими заповітами Православія, а з них найбільш притягальним і основним являється отсєй: Церква Православна до всіх своїх віруючих відноситься однаково, всіх вона пригортає та потішає, і для неї не існує ні еллінів, ні єдеїв, а є люди, що шукають божої правди й потіхі.

Проте ми добачували в священництві духовних учителів, але не провідників політичних течій. Ми гадали, що сучасне Православіє є понад усякою політикою, та, водночас, ми ніколи не сумнівались, що наші єпархи усвідомлюють такі зрушенні, як український національний зрив; що вони намагаються об'єктивно злагути істоту такого явища й його належно оцінити.

Ми припускали, що більшість православного вишого духовенства, повноважованого досі, головним чином

не-українцями, не співчуве всяким змінам національного характеру на території колишньої Російської Імперії, однак, ми вірили, що мудрість, якою, на нашу гадку, осяяне наше вище духовенство, вкаже їм правдивий шлях їхнього поступування, а саме: як до великоросів, так і до українців відноситись однаково, зміцняти віру православну як серед одних, так і серед других, притягати до себе серця і тих і других та полишити мирянам рішення всіх питань, не звязаних із релігією.

Ми гадали, що аргументи про користолюбство, про продажність українців, уже належать до перестарілих і, коли раніше всякій натяк на самостійність України пояснювався німецькою інтригою, то нині тими аргументами жонглюють тільки жидівські і масонські часописи. Щож до наших єпархів, гадали ми, то вони тягом багатьох літ усеж могли переконатись, що український визвольний рух є наслідком глибокого духовного відродження українських мас, які усвідомили собі свою окремішність і, коли ще не довершений цей процес серед усіх українців, то це не значить, що його нема; ми гадали, що єпархи наочно могли переконатись, що ця свідомість власної окремішності все більше й більше, з року на рік сміливіше, сягає до народніх глибин.

Ми вважали, що вищі єпархи покликані не на те, щоб роздмухувати полум'я ворожнечі між двома братнimi народами, маючими однакові права на окремішність, а навпаки ми гадали, що єпархи, шануючи переко-

нання обидвох сторін, будуть шукати шляхів до мирного сусідського співжиття цих двох народів.

Ми гадали, що після всіх тих потрясень, всіх тих незчисленних нещасть, всього того лиха й пониження, які кожен з нас — великорос чи українець — зазнав за ці 21 років, єпархи застанилися над питанням, чому Імператорська Росія, колись така могутня, так неславно, так неймовірно просто була зтерта з лиця землі, чому зчезла, не залишаючи нічого; каменя на каменю не зосталось по ній, по всьому давньому — кожен атом її зрушене з місця.

Ми гадали, що й єпархи наші перевконались у тому, що причиною лихоліття, яке переживаємо, не є лише факт привезення німцями Леніна в запльомбованому вагоні або, що єдиною причиною нещастя нашого — жиди.

Ми гадали, що Митрополит Анастазій знає, що причиною такого велико-го народного потрясіння являється цілий комплекс різних передумов і фактів; він і привів до катастрофи. Його одним, якщо не основним, то в усякому випадку дуже поважним чинником являється небажання давньої керівної Росії зрозуміти національні стремління народів, які входили до складу Російської Імперії, а правильніше кажучи, цілковите заперечення тих стремлінь.

Ми сподівались також, що Архиєськирійський Синод, не дивлячись на важкі життєві умови, серед яких працює, всеж знайде в собі досить моральних сил, щоб піднести голос в обороні православних українців, які страждають під чужинецьким ярмом.

Ми хотіли вірити нашим єпархам...

Блаженої памяти Митрополит Антоній, будучи нашим духовним Провідником, призначений до нас, в Україну, помимо бажання українців, не розумів часто, як великорос, нас — українців. Усеж завдяки властивому йому державному способу мислення, він ніколи офіційно проти українства не виступав і навіть намагався привернути історичні особливості українсь-

кого православія, а не обмосковлювати його. В політичні справи України він не вмішувався.

Митрополит Анастазій пішов іншим шляхом. Він заявляє в своєму посланні, що Україна не має права на окрім існування, що українського народу взагалі немає, що кожен, хто говорить про самостійність України, є людиною засліпленою «вузькими політичними пристрастями і користо-любними міркуваннями». Не існує для нього історії України, не цікавлять його тисячі й тисячі людей, що загинули в боротьбі за самостійність України. Всім історичним фактам він дає тенденційне, зовсім не відповідаюче дійсності пояснення, іноді говорить, як про довершений факт про те, чого в дійсності не було.

В своєму арсеналі, для переконання українців у своїй слушності, він не знайшов іншої зброї як залякування українців і, очевидно, цілої Європи братовбивчою війною, хоч це якраз і є в його устах накликом до братовбивчої війни; врешті вінком політичної далекозорості є його пропозиція забути всім усе й обєднатися довкруги великого князя Володимира.

Революція — найжахливіша найкривавіша з усіх, які були від початку світу, яка потягнула за собою цілковиту зміну всіх політичних, національних, соціальних і економічних проблем, для митрополита не існує. Йому нема ніякого діла до того, що кожний рік, перебутий народом під яром большевиків, все більше й більше ні-вечить його, все більше наближає до стану звіринності і вбиває в ньому всяку енергію до спротиву.

Це Митрополитові байдуже!

Коли російський Схід не може скинути зі себе большевицького ярма, а може це вчинити лише сама Україна, тоді нехай загибає і Україна й Росія — так очевидно вирішає це питання Митрополит Анастазій.

Нам — православним християнам — незвично тяжко в основному розходитись із собою, що була досі для нас вищим духовним авторитетом в релігійних питаннях, але ми, в ім'я тогож

православя, в імя неосквернювання його, в імя того, щоб наші релігійні православні ідеали залишались на цій же височині, на якій були й досі, в імя збереження миру, рішуче й різко протестуємо проти всього, що було висказане Митрополитом Анастазієм в його Різдвяному Посланні з 25. Грудня 1938 року, відносно України й українців.

Не є справою Митрополита Анастазія входити в розрішування політичних питань, не є його справою вирішати, чи українці мають право бути господарями в своїй хаті, чи ні. Не слід православному Митрополитові користуватись неточними історичними даними.

Лиш з поваги до високого звання митрополита Анастазія не виповідаю свого погляду з приводу того, що

митрополит без усякої причини, не маючи ніяких даних, не беручи під увагу дійсності, ображає, понижує й погрожує братовбивчою війною своїм духовним синам, яких єдиним гріхом є лише те, що вони люблять свою батьківщину і хочуть здійснити своє законне право бути нарешті самими собою і мати можливість жити на трівких основах своєї власної культури, на рідній землі, в своїй державі.

Я певен, що всі православні українці, у яких з душі ще не вирвано релігії їх предків і які не одірвались духом від українського народу, цілковито поділяють враз зі мною те обурення, що нас охоплює при читанню Різдвяного Послання Високопреосвященішого Митрополита Анастазія, Предсідника Архиерейського Синоду Російської Православної Церкви за кодоном, з дня 25. Грудня 1938 року.

Не мир сіє це посланіє, а ворожнечу.

Павло Шурпін

Ванзее, 18. 2. 1939.

Н. Корчак.

ШКІДЛИВЕ МАЛПУВАННЯ.

Часто доводиться чути, що занепад Української Держави та розчетвертування Української Землі треба завдячувати «лютим воріженькам». — Прокляті москалі, ляхи, румуни та мадяри загарбали наші землі та брудним чоботом наступили на груди Українського Народу. — Ось опінія наших політично не дозрілих «вождів».

Таке твердження дуже поверховне. Причина нашої національної трагедії заложена в нас самих, а не в «лютих воріженьках». Вона полягає в тім, що ми цілковито порвали з **Українством**, тобто: порвали зі своїм минулім — **Традицією**. Замість того, щоби відживляти, зміцнювати і розвивати форми громадського життя, що зродилися в минулому і викристалізувалися на нашій Землі та які складають собою суть **Українства**, ми намагаємося перебрати від чужинців щось нове, забуваючи, що всяка річ мусить мати своє місце і свій час і те, що в данний момент є добре для москалів чи німців, може виявитися для українців руїнницьким та смертельним. Цим не хочу сказати, що ми українці мусимо триматися віддаль від поступу та **новизн** Європи. Навпаки. Але використання політичного досвіду Європи мусить відбуватися шляхом пристосовання чужих **новизн** до наших історичних традицій, маючи вічно перед очима нашу національну відрубність, а не безkritичним **малпуванням** чужого.

Розумна провідна верства кожної нації добре знає, що розвій та зристрепрезентованної нею нації полягає не в сліпім перейманні чужих **новизн** на власний ґрунт та не в руйнуванню власної традиції, а в надаванню цій традиції лише нових, відповідних до вимог життя, форм. Не в обплюгуванню традицій, а в любові до них мусить виховуватися нація, коли хоче зберегти та розвинути свої питомі духовні вартості і не опинитися на шля-

ху повної денационалізації та занепаду. Вічно малпувати не значить творити власне національне життя, бо що не має коріння не може дати овочів.

Нація, яка є здібою тільки до революційних «вибриків», ніколи не буде державною нацією, а тільки національним «гуляйполем» ім'я якому **деморалізація**, що обовязково веде за собою політичне й економічне рабство.

Провідна верства **повинна** знати, що на її обовязку лежить не тільки фізичне, а й духове виховання підростаючого покоління. Духове-ж виховання полягає в плеканню любові до власної минувшини, з якої випливають історичні традиції — дорожоказ до будучини, до власної культури та в повному розумінні індівідуального закону, як в приложені до окремої людини, так і до колективу - нації. На такім фундаменті вихована нація буде національно стабілізованою та відпорною проти асиміляції. Нація, вихована на власних традиціях, не може втратити своєї національної індівідуальності (відрубності), а навпаки вічно її удосконалюватиме, чим заховуватиме свій нарід від національно-духовного занепаду.

Дух нації, вихованої на власній традиції, буде не тільки невмирущим, а й творчим в площині зросту осібної фізичної та моральної лицарської сили, осібної культури та осібного національно - державного розгону на ґрунті власної суверенності, а не в рамках чужої домінії...

В 1917 - 1920 роках наші політичні малпи проповідували: — Не відставаймо від демократичної Європи! Будуймо свою державу на засадах «культурних» націй!.. — І збудували. Таку демократичну державу збудували, що пір'я від неї розвіялося по цілому світі...

Тепер-же «вожді - отамани» кажуть:

— Будьмо всі фашистами або націонал-соціалістами! Наслідуймо Німеччину та Італію, бо тільки при такій умові матимемо свою державу!

Кажучи так, ці «мудрагелі» свідомо обманюють свій народ, бо не можна ж припустити щоб вони не розуміли того, що не фашизм чи націзм звеличує відповідні нації, а національний дух, для якого фашизм та націзм є тільки формою.

Італійський фашизм розцвітає на ґрунці власних, а не змалпованих від чужинців форм і традицій древнього Риму. Так само ні від кого не змалпували німці свій націонал-соціялізм. Цей політичний розгін німецького духа має своїм ґрунтом власну національну самобутність, яка на протязі тисячі років плекалася в рамках власного національного, а не запозиченого в когось, монархізму.

Шлях Гітлерізмові проторив той націонал - соціалізм, який є результатом відрубного життя німецького народу не під знаком «свастики», а під скіпетром своїх монархів. Наколиб не було національного життя німців у власній національній «юнкерській» монархії, не було сучасного німецького націонал - соціалізму, який цілковито базується на традиціях свого народу...

Таким відрубним життям ми українці похвалитися не можемо. Малпування наших отаманів, за малими винятками, руйнувало Українську Державу в минулім та руйнує її зародки в сучаснім. Цікаво відмітити на цім місті той сумний факт з діяльності наших отаманів, що вони свою «державну» працю ніколи не провадили та й не провадять на усвідомленню власних традицій, а на малпуванню не тільки чужої культури а й форм державного життя...

Зупиняється на стародавнім нашім малпуванню не буду, а лише зверну увагу читачів на події недавнього минулого. Пригадаймо роки нашої візвольної боротьби 1917-1920. Чи в своїй державницькій праці наши політичні малпи проявили щось таке, що звяzuvalo нас з нашим минулим і тим духовно зміцнювало? Аж нічогісенько! На

ші «вожді», від професорів університету починаючи, та військовими неофітами кінчаючи, малпували чужі ідеї, чужі вірування та чужі форми державного життя. Рахувалося великим гріхом бути меншим демократом ніж якийсь Ено, меншим комуністом, як Ленін та не погоджуватися з жидівським делегатом Центральної Ради Рафесом, що Україна є не тільки для українців, а й для жидів...

Вони прагнули мати найдемократичнішу республіку, вони хотіли бути найпевнішими паціфістами і воно-ж хотіли перегнати всі народи в напрямі соціально - економічних реформ. І всі ці хотіння були свідомим малпуванням чужого...

Вихована в чаду підпілля наша псевдоінтелігенція вела за собою народі приманою наділювання всіх усім. За визнання змалпованих ними догм, вони обіцяли народові землю і всі вартості, що знаходилися на землі, в землі і під хмарами. Наділяли аж до того часу поки народня маса не перетворилася в того Товкучого Марка, що розтовк всіх і все включно до власної держави.

Така провідна верства — це кара Божа за наші гріхи. Але Бог Милостивий: Він покарав нас рабством та вигнанням, Він же вказав і дорогу до визволення, пославши українцям Двигуна державних традицій, на підставі яких Він і спромігся вже раз відродити Українську Незалежну Державу. Та темні інтернаціональні сили в особах наших гоп-отаманів не спали. По наказу анонімного капітalu Гетьманська Держава була розвалена. Наслідки цього сумного факту нам відомі всім. Тому, залишаючи це, переходжу до сучасного становища.

Розгляньмо хоч поверхово працю наших супер - націоналістичних «вождів». Чи методи їх праці хоч трошки відріжнюються від методів 1917 - 1920 років? А ні краплиночки. Ті самі способи і майже ті самі «вожді».

В роках 1917 - 1920 ця «брата» малпувала демократію, соціалізм та комунізм, а зараз безкритично малпует фашизм, націзм та інші... ізми. І все це робиться не з переконання, а з бажання, як писав оден їхній публістич-

Сп. Цапенко.

НАША СИЛА В НАС САМИХ.

Сили Українців в них самих. Це — аксіома себ то істина, що не потрібує доказів. Коли зусилля підуть в одному напрямку, ми матимемо юльосальну, колективну силу. По політичним переконанням ми поділяємося на ріжні частини. Найбільша з них керується невмирущою ідеєю — «моя хата з краю». — В створенню держави такі люди не мають майже жадного значіння. Коли активні люди поділяються на партії, що працюють в протилежному напрямку, їх сили більш - менш зрівноважуються. В таких обставинах будь-яка стороння, хоч маленька сила, може заволодіти цілим народом бо в цім випадку **безсилия Нації в Ній самій**.

Факти, коли ми самі себе поборювали, мали місце не раз на протязі нашої історії. Наприклад, біля двадцяти років тому на Україні боролися дві ідеї — інтернаціонального комунізму і національної державності. Коли прихильники цих двох ідей билися між собою, досить було невеликої допомоги з боку комуністичної Москви, щоб нашим Рідним Краєм опанував марксізм. Ми знов «самі себе звоюва-

ний свистун, «дорватися до державного корита».

Ці малпи є такого переконання, що досить їм заявити себе фашистами чи націстами і у них з'явиться така внутріння сила, як у дійсних фашистів та націстів.

Скривджені Богом отамани вірять, що відновити Українську Державу і створити Українську Націю може хтось інший крім самих українців.

Підшиваючись під фашизм та нацизм, вони думають що німецькі та італійські полчища посунуть хмарами на Словедію і поливши власною кровлю Українську Землю, вони потім віддадуть ту землю українцям у формі незалежної Української Держави.

ли» і червоні хижаки захопили Україну руками її власних дітей.

На перший погляд для нашої маси це здавалося надвичайно добром. Селяне одержали право «грабувати награбоване» разом із землею і волею, про котрі вони мріяли на протязі століть; робітники одержали владу над фабриками та заводами, а цілій Україні Ленін і К. щедрими руками дали право на «самовизначення аж до відокремлення».

Але це було тільки на словах. Скінчилося свято «грабування награбованого», бо все негайно ограбувала для себе Москва; охолонув попіл з спалених бібліотек, образів, піанін і потім — на ділі — Україна та всі її діти опинилися в кріпацтві; котрому по жорстокості не було ще подібного. Заміна панів - поміщиків панами комісарами погіршила справу, бо перші хоч берегли кріпаків, як робітничу силу, а другі до неї відносилися байдуже. Що їм? Міліони людей загинуть, міліони народяться. При планетарній революції це не має жадного значіння...

Пройшло двадцять років. Був час

Осягнувши підшиванням під фашизм та націзм де-яких посад при чужих поліціях і розвідках, вони думають, що це вже є початок творення Української Держави і готові знищити всякого, хто своїм критичним ставленням ніби заважає їм робити «державницьку працю».

Отже, маючи перед очима трагедію Підкарпатської України, час уже всім нам порозуміти, що безглаздим малпуванням українські так звані націоналістичні «вожді» ніколе до влади на Україні не прийдуть. Маєстатом Української Нації був, є і буде тільки **ЇЙ ВОЖДЬ - МОНАРХ Я. В. ПАН ГЕТЬМАН ПАВЛО.**

подумати і додуматись, де є дійсна причина того, що наше безсилля було в нас самих. Читаючи нашу пресу, бачимо, що в дійсності ті самі, що нашу державу знищили, бажають захопити в свої руки провід, щоб її відродити, забувши, що їх «вожді» не мали та й не мають до цього жадних здібностей. Тим часом не тільки для істнування, але й для створення держави, як відомо, необхідні: народ, територія і влада. Влада є тільки невеликий відсоток народу, вона завжди фактично чи символістично очолюється одною особою і без неї народ є, як організм без волевих та розумових центрів.

Невідомо, що сталося б двадцять років тому з Польщею та Чехословаччиною, коли б до їх визволення не була зорганізована влада, на чолі котрої був Пілсудський, а другої Масарик.

Швидко проб'є для нас дванадцята година. Як що дійсна сила, а не безсилля наше в нас самих, ми мусимо взяти найактивнішу участь в великих подіях. Коли не буде так, то ми докажемо тільки, що Україна по якості своїх дітей, може бути тільки кольонією для інших добре зорганізованих націй. Заміна пана в такому випадку не має великого значіння. Можу привести нашу народну приказку: Коли коняку спитали, що гарніше віз чи санки, вона відповіла: «і то зло і то погане».

Для створення держави маємо великий по кількості і якості народ, ве-

лику і богату територію, але щоб як слід зустрінути дванадцяту годину, щоб збудувати знова власну державу, нам конче потрібно мати, хоч би в потенції, владу з авторитетною персоною на чолі.

Всеж навіть по осягненню об'єднання, ми не можемо закривати очей на зовнішні обставини і ті сили, що можуть в нашій боротьбі за державу бути, або з нами, або проти нас. Наше завдання мати таку силу, щоб була в стані з одного боку як найповніше використати для нас прихильні міжнародні чинники, а з другого боку перемогти чинники ворожі. Отже не вороги нас не допустять до власної держави, а наша слабість, коли ми не зорганізуємося. І знову не приятелі зорганізують нам державу, а наша сила, яка буде здібна зовнішні допомогу використати.

Стороння допомога не може нас принижувати, коли вона буде корисна для спільніків і для нас. Вашингтон одержав перемогу над Англією, зауважуючи допомозі французької фльоти та французьких полків Ляфайєта. Ми бачимо нині, що Генерал Франко веде боротьбу з Комінтерном при допомозі Італії та Німеччини. Ця спільна боротьба є корисна для всіх спільніків. По її закінченню, без сумніву, всі вони матимуть політико-економічний союз. Такий само союз матимемо й ми з тими державами, що допоможуть Україні в її тяжкій боротьбі за істнування.

Нова Хата

Український журнал мод і домашнього господарства.

Приносить:

колорові таблиці взорів,
куховарську книжку,
крої суконь і блюзок.

Річна передплата 3 дол.
Жадайте оказових чисел.

*Nowa Chata, Ul. Kosciuski 5,
Lwów, Polnoia.*

ВСІ НАВЧАЙМОСЯ СВОЄЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ!

Кожний свідомий українець передплачуж журнала

«РІДНА МОВА»

Науково - популярний місячник, присвячений вивченню нашої літературної мови.

Річна передплата для Аргентини
і Півн. Америки дол. 2.—

Адреса: Ul. Stalowa 25 m. 10, Warszawa

Журнал редактує проф. д-р I. ОГІЄНКО

Вол. Вовк.

УГОЛЬНИЙ КАМІНЬ.

Нераз доводилося нам бачити, як старано та з якою побожністю люди вкладають угольний камінь під якусь будову, головно під будову власної хати. Родина, яка спромоглася на те, щоби положити цей угольний камінь, вкладає в нього велику любов та заповіт для своїх нащадків. Тому саме так тяжко нераз добрим нащадкам, позбути свою батьківщину. Видержують нераз найтяжче лихо й голод, аби тільки утримати її в цілості. Добрі нащадки дорожать тим угольним каменем також і тому, бо свято вірять, що предки їх вложили в нього свій труд, піт і кров, свої змагання, надії і любов.

Зовсім противно мається річ з лихими нащадками. Вони нераз навіть нетерпляче чекають на смерть своїх попередників, щоб як найскорше позбути свою батьківщину, віддавши її навіть у руки свого ворога, аби лише дістати який гріш для своїх потреб.

Подібно угольному каменю звичайної будови, можемо взяти на приклад угольний камень будови нашої держави. Попередні покоління, котрі вложили угольний камень під будову Української Держави, покоління Руриковичів своїм завзяттям та самопожертвою пядь за пядю здобували землі і тим ширили могутність та славу початків Української Держави, вливаючи в будову державну свою кров, котра кликала нащадків опісля продовжувати почату будову, яку довершив добрий нащадок Святослав, а закріпив своїм походом на захід, могутній Володимир Великий. Та могутність і твердість влади Володимира, і пізніше Ярослава Мудрого, Володимира Мономаха, дозволила їм зєднати і цілі сотки літ вдергати в одній державній цілості всі племена пізнішої української нації. Твердість влади уможливила їм створення з їх вчинків угольного каміння Держави Української у формі славної історії,

традицій і заповіту для нащадків. Дозволила їм нанизати на золоту нитку події власної державності та зробити історію величавою епopeєю української державної думки.

Як ми вже згадали, що злі нащадки руйнують угольний камінь батьківської будови, так само буває і в державі. Вироджується злі нащадки, осягаючи законно чи не законно керму держави по своїх попередниках, не вагаються нарушити державний угольний камінь навіть і в користь ворогів. Так бувало нераз з нашою Державою Українською. Нікчемні нащадки старалися часто змети з лиця землі угольний камінь Української Держави, однак, що це являється не так легко, тому впершу чергу треба було вибити з пам'яตі українського народу його власне походження, необхідно було злім нащадкам викривити історію українського народу ще на початках, звязуючи її світле минуле з московським, надаючи тим самим вигляд законності на посягання до українських земель представникам московської династії, котрі ніколе українцями не були та ніколе Українською Державою не правили. Почавши від історії, злі нащадки потім посіяли розбрат і недовірія в народних масах до своїх володарів, ослаблюючи тим тверду, традиційну державну владу та майже добровільно зробили Москву паном над Українським Народом. Зараз не легко Москва те право уступить.

Вороги твердої державної руки при помочі фальшивих істориків, виливали лише бруд на своїх володарів, сіяли розбрат серед темних мас, обертаючи золоту країну в розбурхане море безладдя, по котрім свавільно гуляли анархі - отаманські опришки, кождий на свій лад, і свою користь, і ніхто не думав про закріплення угольного державного каміння, який держався де-неде лише в округах, защеплених в душах таких нащадків, як Богдан

Хмельницький, Іван Мазепа і низка других.

Помимо найсвятішого бажання, тим великим державним мужам не вдалося закріпити тверду традиційну владу в Україні, бо велика була вже робота гробокопателів української державної національної думки. З такого наслідку Україна загрязла ще більш як на двісті літ в неволю. Прийшла ще одна принаїдна хвиля років 1918-1920. Щож сталося? Не таж сама робота гробокопателів? В сей важкий великий час крівавих подій, занялося полумя любові до батьківщини в серці ще одного правного нащадка на керму держави Я. В. Пана Гетьмана Павла Скоропадського. Помимо тяжких перешкод Пан Гетьман Павло зумів воскресити свою національну гідність і виконати обов'язок свого походження до тої міри, що не повагався взяти на себе важкий тягар, визволення прадідівського угольного каміння державного з московської неволі і на нім відбудувати **Соборну Незалежну Державу**. Людина великих державних здібностей, Пан Гетьман Павло, від перших днів свого правління, почав видобувати з румовищ приспану й забуту українську традицію і тими окружами розбуджував серед громадянства національну свідомість та національну гідність.

Знаючи із власного досвіду грізну шкоду, яку робить чужий культ в процесі національного відродження, Пан Гетьман Павло старався перевіховати Націю Українську ширенням освіти, засновуючи заразже на початках свого правління, доступні для всього українського громадянства школи та університети, котрі й по сьогоднішній день затрималися в Україні, яко свідки великого діла її державного мужа. Як фаховець військового діла, знав Пан Гетьман Павло, що держава без війська і власної армії, то риба без води і як така сchezнутти мусить при найменьшім напруженю якої будь ворожої сторони, тому найбільшу увагу присвятив творенню власної української армії, яка маластати заборолом в грізний час творення державного національного уст-

рою. Пан Гетьман Павло знав, що не 45 міліонова, але навіть і 100 міліоново-ва маса державною силою бути ніколе не може, а силою може бути тільки вимуштоване, в армію зорганіоване та добре вивчене військо.

Так само, як Пан Гетьман Павло з запalom творив національне державне діло, гробокопателі України з запalom копали нову могилу для власної матері. В цілій своїй повноті демократично - червона соціалістична зграя, як все так і тепер, представляючи противно цілу інтерпретацію подій, знова викликали зневіру серед ще неприготованих по своїй свідомості українських мас до свого **Володаря**, і це стало природним вислідом початкових невдач, а кінцем велітенських подій був наш розгром.

Гробокопателі України своїми заходами згубили та здискредитували працю живого двигаря укр. традиції Пана Гетьмана Павла, ще раз зрушили угольний державний камінь в користь ворогів, однак, зрушуючи його, самі впали під його тягарем так глибоко, що не бачити ім правдивого національного світла, бо Земля Предків, прокляттям запише їхні вчинки на сторінках своєї історії за те, що вони вирвали душу з національної роботи і державницької будови.

Замість того, щоби доповнити ту роботу культом ясних моментів власної бувальщини, культом геройв національної думки і чину, вони посіяли кріваве гасло: **Бий, грабуй і не корись**. Замість подавати народні масам не як руйнувалась, а як творилася Українська Держава, заповняючи всі прогалини славою і геройством, вони здискредитували і унеможливили виконання державно - творчої праці Особі, котрій Українська Нація завдачує відновлення і відсвітлення світлих ментів нашої минувшини, які стануть перед очима кожного, як дороговказ, даючи мету і напрямок думці і державній роботі, та загріваючи тих, хто широ полюбили **закон, віру і традицію** та присвячують свої сили роботі для кращого майбутнього Української Нації.

А. Білопольський.

УКРАЇНА І ЗАХІД

Сучасний розвиток Західної Європи висловився в формі непримиримого конфлікту між двома силами, порушуючими її суспільне життя; силами цими є расізм і демократія. З огляду на домінуюче значення Європи в динаміці цілого світа, ця боротьба відбивається широким відгомоном по всіх закутках земської кулі і владно вимагає виразної постави у відношенню до обох діючих сил.

Антидемократичне наставлення українського руху оформилося задовго до того, як домінуючі в Європі рушійні сили остаточно сконсолідувалися і стали до відкритого змагу за опанування світа. В наслідок цього напрямок українського руху мусить бути скерований не тільки на розбудження порушуючих ідей власного існування, але й на оформлення його відношення до расізму з одного боку та виразне усталення, тих ментів расізму, що не відповідають вимогам української дійсності і можуть бути шкідливими, з другого.

Хоч ми українці стратили перед століттями свого власну, засновану варязькими дружинами державу, і дотепер не спромоглися її відповісти, то все ж не мусимо вважати себе расово нижчими від будь якого іншого європейського народу. Трагедія нашої державності полягає не в расовій маловартості українського народу, а в надзвичайно несприятливім географічним положенню нашої землі. Наш край лежить на збігу двох шляхів із Азією в Європу. Все, що, з дохристових часів аж до 13 століття ішло зі Сходу на Захід, як через Північно Каспійські степи, так і через Кавказ, проходило через Україну, руйнуючи всякі намагання створити державне життя. Проникаючи через Урал і Кавказ на Чорноморські степи сучасної України, кочовники трималися в околицях Чорного Моря і не заходили далеко на Північ в лісові простори сучасної Московщини. Ліси рятували замешкали там фінські племена від винищення і уможливили пізніше повстання і розвиток Московської держави. Територія України від віків була предметом зазіхань все нових орд. Скитів прогнали сармати і алани; хоч їх і витиснули прийшовші з Заходу готи, але готів пізніше розгромили гу-

ни, гунів прогнали авари, аварів — угри і хозари, хозар витиснули варяги, які прийшли з Півночі і потрафили з перемінним щастям стримати печенігів та половців, але були змушені уступити перед татарами.

Із державних формацій всіх цих народів найтрівкішою оказалася варязька, яка під назвою Руси проіснувала зверх пятисот літ, осягнувши надзвичайної могутності і найвижчого на ті часи ступіня культури. Поява татар основно змінила стан річей. Повстав новий центр в колишній глухій провінції Київської Руси — Московщині, який дойшовши до могутності, поза назвою мав дуже мало спільногого з Русю. Цей новий центр скермував свої зусилля в напрямку відновлення великої імперії Чингіз-Хана від Балтику до Тихого океану, зійшовши зі шляхів, намічених руськими князями Олегом, Святославом і Володимиром і залишивши навіть корінні староруські землі на Заході поза межами своєї уваги.

Той факт, що західні готи і нордійські варяги не були в стані втриматися проти навал зі Сходу, свідчить, що не расові властивості, а географічне положення були причиною катастроф української державності.

До несприятливого географічного положення України долучається, ще друга обставина — несприятлива поверхня у формі відкритої рівнини — степу, який не давав нігде найменшої точки для опертя і організації оборони. Единими точками опертя були Поліські болота і Карпати. Коли сучасна Україна зберегла в собі більше рускості, ніж потатарена Московщина, то це сталося виключно завдяки істнуванню природних прикритт в Поліських болотах і на відрогах Карпат.

Поповнення населення колишньої України новими ордами і зміни його расового складу відбувалася без порівнання частіше ніж у Західній Європі. До того колонізація України відбувалася майже до наших часів; напр. Аракчеевські поселення на Півдню, переселення горців на рівнину по завойованню Кавказу, як рівнож поселення балканських словян, спровокованих Москвою проти Туреччини, які по невдачних войнах не мали де дітись, ще й

тепер живі в народній памяті. Це все мало своїм наслідком дуже низький стан расової усталеності українського населення. Хоч все населення України поза більшими містами (до речі дуже нечисленними і мало розвинутими), говорить одною мовою, але що й тепер за- надто слабо виробився расово і духовно одностайний тип українця, спільній для всіх просторів нашої великої землі. Сини України не зважаючи на єдність мови, ще майже не дійшли до такого ступіння взаємного зрозуміння, щоб спромогтися на одностайний порив для визволення своєї землі.

Тому власне маючи всі геополітичні під- стави до буття великою нацією, ми не спро- моглися нею стати аж до нинішнього дня.

З тягом часу несприятливі для нашої державності умови в значній мірі стратили своє значення. Положення на шляху із Азії в Європу сьогодня, по викристалізованню відворотного руху із Європи в Азію, ставить наш край у сприятливіші умови ніж ті, в яких знаходиться напр. Польща і Московщина, і у всі- кім разі не зможе так фатально відбиватися на нашій державності, як кількасот літ тому. Відкритість нашого краю також не є такою небезпечною, як у давнину, бо по перше до двох існувавших природних границь — Карпат і Полісся — по склонізованню Низу до- ходить третя — Чорне море, а по друге при сучасній техніці війни природний захист уже не має того значення.

Таким чином єдиним завданням до розрі- шення є питання нагромадження і організації рушійної сили, якому на перешкоді стоїть ви- пливаюча з расової неусталеності внутрішня розбітість української порушуючої себ-то провідної верстви. Відповідь на це питання вже дала історія. Коли хочемо сконсолідуватися і вдержатися, як культурно етнична індивідуальність, мусимо організуватися на монархічних засадах, які расову ріжкородність невтралізуватимуть зміщенням єдности полі- тичної. Зформуємо монолітну націю, богату на творчі пориви у всіх областях, бо з ріжкородних елементів складену, коли перейдемо через кілька поколінь монархій, як це було зі всіма без винятку народами Західної Євро- пі.

Без сумніву мусимо учитися у Європи, але мусимо мати перед очима не її осягнення ли-ше її історію, яка в богатих відношеннях є нашою історією. При оцінці ідей і понять, які

напливають і напливатимуть з Заходу, все мусимо мати на увазі нашу власну минувши- ну і випливаючі з неї наші власні традиції, як суму досвіду попередніх поколінь на нашій землі, наш ступінь культурного та економіч- ного розвитку, і ступінь расової усталеності, який є мірлом тривкості всякої соціальної будови на нашій землі.

Найбільшою небезпекою для нас було б приймати без застережень такі ідеї Заходу, як вождізм з одного боку, або демократія з другого, бо ідеї ці викристалізувалися і здій- снилися в матеріальних і культурних умовах Заходу, що вже давно перейшов ті етапи і стадії, в яких перебувають наш Край і Народ. Наївне очікування, що в нас появиться Наполеон, Гітлер чи Мусоліні уявляє собою одну з найбільших небезпеч сучасного моменту. Для появи вождя необхідне певне суспільне ото- чення, так само, як для рослини відповідні клі- матичні умови. Всякому зрозуміло, що між тубільцями Патагонії чи Чако не може появитися в данний мент винахідник напр. динамо- машини, бо всі обставини їх матеріального і культурного життя не дають для того наймен- ших підстав. Тим часом є богато українців, що вважають цілком можливою появу в ук- раїнській дійсності авторитету, який, відки- нувши традиції, лише силою свого духа зможе обєднати під своїм проводом всі ру- шайні сили української землі в їх сучаснім стані.

Дотепер на еміграції ми бачимо, що наші вождівські рухи опинилися, або у Варшаві, або в тій чи іншій залежності од Московщини, а коли повстане можливість таких рухів на Рідній Землі, то розцвіте буйним цвітом так відоме в нашій минувшині самовинищення. В наши часи кулеметів і літаків, будучи Україна центром змагань світових сил, Махновщина і Велика Руїна видаватимуться дитячими забав- ками в порівнянню з грядучою отаманією, або її посестрою — демократією з «полюбов- ним» виявленням всії суверенного народу. Тому створення спільними зусиллями свого власного на традиції базованого понад пар- тійного, попадрелігійного центру є не лише мрією романтиків, «нездібних відчути духу часу»; це є питання життя і смерті Українсь- кої держави і нації.

Ще одною обставиною, яка в минувшині фатально відбилася на долі нашої держави, є та, що саме на Українській Землі схрещу- вали свою зброю порушуючі сили двох світів

Сходу і Заходу. Границя між східною і західною культурами через де кілька віків проходила через Українську землю, пересувуючись то на схід, то на захід. Ще й нині українська територія і народ поділені величним кордоном на східну і західну галузі. При сучасному відношенню сил між Сходом і Заходом ця обставина може поставити нас в дуже вигідне становище, оскілько спроможемось вибороти свою державу.

Сили, які сприятимуть нашому внутрішньому оздоровленню, можуть в обставинах нашого покоління прийти тільки з Заходу. Сучасний Захід має лише дві річі, які міг би нам накинути: або демократію зі зміцненням економічної сили житівства, гуманітарними ідеями, свободою слова, зборів і т. д., свободою економічної ініціативи, кохання, концесіями і т. п., або вождя — єдиного, любимого, непомильного і т. д., який буде більш чи менш геніальним в залежності від того, в якій мірі потрапить бути рефлектором відбиваючим на нашу землю світло і тепло західних світіл. Першу можливість можемо вважати при сучасній стані річей майже виключеною, а другу більш реальною, але і одна й друга, незалежно від їх зовнішньої більш чи менш привабливої форми були б по суті ворожими до ідеї української незалежної державності, бо були б лише зміною, хоч і на краще, форми колоніального істнування.

Органічної монархії, побудованої на самоуправі корпоративних сполучень, об'єднаних пошаною до спільногодля всіх маєстату нації. Монарха, Захід нам дати не може не тому, що він має ворожі до нас замисли, а тому, що він сам її вже не має і в найближчих часах ще не матиме. Тому монархію українську, символ суверенності української нації, мусять створити і вибороти для себе самі українці.

Спільність інтересів Заходу і України в данний момент настільки велика, що для обох сторін будуть приємлемі і вигодні будь які форми співпраці. Хоч уложення взаємовідносин між Україною і Заходом в перших початах не виклике ніяких труднощів, все ж форми цих взаємовідносин являються надзвичайно важливими, бо відібуться на долі слідуючих поколінь.

Наши отамани, які сьогодні маніфестиють себе найбільш завзятими противниками обмежуючої їм амбіції монархії, мусять усвідоми-

ти собі, що поки вони не піднімуться до того рівня моралі, який осягнуто на Заході, і не відповідатимуть тим вимогам чести, які там склалися, вони на Заході взагалі нічого не осягнуть. Їх будуть скидати і знову ставити, як фігури на шахівниці. А в Ріднім Краю вони не збережуть своєї чести і не матимуть пошани та морального задоволення, ні як опора високої метрополії при її приході, а ні як ті колоніальні бастарди, що по кількох поколіннях будуть покликані відіграти роль греко-бокопателів ненависної метрополії, будь то на взірець кавказького мула Сталіна, що довершувє кількасотлітній процес взаємного вирізування ордян Чингіз-Хана, чи на взірець середньовічних германських варварів, що донищили Римську метрополію в ролі близкучих імператорів, чи в формі кресових метисів, ріжних «земян з Русі і Літви», що в наші дні закінчують підготовку генеральної ліквідації Польщі, счастливо не допустивши до органічного скріплення ні Польщі, ні Русі, ні Литви.

Натомісъ більш почесним було б для наших отаманів дати доказ лицарського самообмеження, добровільно визнавши Верховну владу, під ірапортом якої єдино лише можливе об'єднання всіх творчих сил Української Землі. Показавши, що вони розуміють значіння авторитету і вміють його створити та змінювати, наши отамани тим самим набули б доваги в очах чужинців, і збільшили б повагу до української справи в цілому. На службу Українській державі могли б стати найліпші фахівці чужинці — генерали, старшини, інженери, фінансісти, оскілько на їх чолі стояв би традиційний гетьман, оточений повагою північ і невищолених вояків; а на службу державі з отаманом на чолі, хоч він себе називатиме північ маршалом, не всякий фаховець зважиться піти. В гетьманську Україну можуть поїхати зі Заходу капітали і промислові та торговельні фахові сили і стати поруч з українцями до розбудови та до відновлення українського господарства від анонімної національності; в отаманську Україну з їх хінськими відносинами посунуть переважно спекулянти, що вимагатимуть концесій і окремого для себе судівництва і будуть змушені співпрацювати з жидами для тримання в шорах збунтованого українського раба, що призначатиме і поважатиме тілько фізичну силу і гроші.

В. Липинський. ♀

СОЦІЯЛЬНА СТРУКТУРА ПОЛЬЩІ.

Польща повстала із розселення між пасивною словянською масою (уніфікованою вже якоюсь попередньою охлократичною племінною владою) прекрасно зорганізованих вояовників — Ляхів, які були мабуть дансько-норманського походження і, прийшовши сюди, дуже скоро осіли в землю та разом з місцевим класократичним ядром витворили перший основний клас лицарів - землевласників. Влада цих зайдлих Ляхів, що органічно, через подружжя в созвучному місцевому класі, засимілювались з місцевим польським населенням, поклала основи польській класократії, а разом з нею основи польської нації і державі.

Але класократія в Польщі не вдержалась довго. Головною причиною упадку класократичної аристократії була тут її завелика перевага над пасивною масою та збільшення її числа і непомірне збагачення шляхом колоніального поширення на чуженціональні території. Утрата почуття рівноваги між аристократією і пасивними масами, завдяки численності аристократії, привела до зведення нінашо королівської влади і до панування шляхецької демократії, при якій необмежена влада суворенного «шляхецького народу» опинилася в руках вічно воюючих між собою за жерливих і анархічних магнатів, що для своїх цілей суворенні голоси і симпатії цього «народу» в той чи інший спосіб купували. Під впливом демократизації, оцей, рішаючий про перевагу тієї чи іншої магнацької «партії», шляхецький народ перестав бути в кінці організованим класом лицарів та продуцентів землевласників. Він повернувся в розпорощену хаотичну масу вільних та свободолюбивих республіканців, що стали жити з необмеженою правлінням свою Республікою, ~~з~~ клавши одночасно всю організацію продуктивної матеріальної праці — з одного боку на зовсім чужі для нації (переважно жидівські) елементи, а з другого — на пасивну масу, позбавлену в кінці (подібно як і в демократії афінській наприклад) всяких прав і тієї охорони закона, яку давала цим масам, за часів панування класократії, обмежуюча класократичну аристократію, реальна, а не фіктивна як тепер, монархічна влада. До дальнього внутрішнього розкладу шляхецького демократичного народу спричинилось те, що в ряди

шляхти польської стала входити масово та найбільше розложена і пасивна, а заразом найбільше «індивідуалістична» і недисциплінована литовська, білоруська і українська шляхта, яка в польськості і в охороні чужої для неї польської держави шукала захисту для свого власного безсила, своєї анархічності і своєї незорганізованості супроти своїх місцевих, сильніших ніж в Польщі, пасивних мас. Розуміється такий неприродний добір мав фатальні наслідки для правлячої верстви, що свої найактивніші і найсильніші елементи віддавала «кресам», приймаючи натомість з «кресів» елементи най slabші і найпасивніші.

В результаті шляхта польська, політично здемократизувавшись і расово потонувши в колоніальному хаосі, загубила свою первісну вояовничість, єдність та організованість і тому перестала служити консервативною підставою нації і держави. Але в Польщі не було, як у Франції, сильної охлократії, яка змогла б винищити її, повставши з руїни класократії, шляхецьку демократію і — послухавши наприклад порад езуїта Петра Скарги: — обєднати механічно одною фанатичною католицькою вірою загубивши вже свою органічну єдність польську націю; винищити при помочі «католицького народу» всіх, свободолюбивих і анархічних «панів ріжновірців», та в той спосіб збудувати нову сильну, централістичну, бюрократично - військово - духовну, охлократичну державу. Охлократія польська, яка набралась головним чином з ріжних здекласованих, — од місцевого ґрунту відріваних, але з Польщею тільки поверховно засимільованих — вояовничих «кресових» елементів, в порівнанні з демократією була все за слаба. Всі її спроби (під проводом Костюшка наприклад) усунути при помочі «народу» шляхецьку демократію і створити сильний охлократичний державний апарат, кінчились звичайно ще тільки більшою руйнацією останків органічного класократичного консерватизму і врешті поцілунками з демократією. Тому польська держава існувала по інерції доти, доки вистачило решток попереднього розложеного класократичного ладу, тобто доки в моменти небезпеки сяк так збиралось ще на оборону держави загальне шляхецьке рушення (ополчення) і доки функціонував попередній класократич-

ний, на широкій автономії земель і на зорганізованому класу опертий, державний апарат. Коли ж, під впливом демократизації, шляхта загубила свою первісну єдність та лицарськість; коли в цій демократичній шляхецькій масі розложився лицарсько - земельний клас і з його розкладом наступила анархія, то держава польська, позбавлена вже сильної класократії, а не витворивши сильної охлократії, завдяки своїй демократичній владі — упала. Польща була поділена і польська демократія, як всяка демократія, намагалась використати для себе «зaborчі», хоч і чужі, але установивши нарешті порядок і владу державні апарати. І як звичайно, найкраще це їй удалось в державі найслабшій — в даному разі в Австрії.

Сучасна демократична Польща, що повстала з перемоги Антанти, змогла наладити у себе сяку таку владу тільки завдяки фінансовій піддергіці і зброї, одержаній від антантських держав; завдяки одідиченому по Австрії в Галичині державному апаратові, а також завдяки власній «пепесовській» охлократії. Спираючись на свою добру охлократичну організацію і виставивши революційні охлократичні гасла, пепесовці в своїх військових організаціях створили зачатки польської армії. Але сила їх, як і попередніх польських охлократій, дуже слаба в порівненні з демократією, шляхецькі ряди якої, що мали ще в собі останки старої класократичної культури, рідшають, поповняючись натомість ріжним расово мішаним, мало культурним, по хамськи зажерливим і спекулянтським, а тому до класової організованості нездатним — інтелігентським, купецьким, фінансовим та промисловим — — міщенством, і таким самим по духу, розложенім та здеморалізованим своїми демократичними провідниками, ласим тільки на землю та на гроші, пацифістичним селянством. Пепесовська охлократична аристократія підрізала — як і давніше — своєю революційною ідеологією і діяльністю останки польського консерватизму, не маючи одночасно сили винищити наростаючу на його місце демократію. В результаті вона спричинилася до перемоги демократії і тепер сама дозкладається та потопає в оціому новому польському демократичному хаосі, гублячи швидко свій моральний авторитет в очах обурених нею «пролетарських і народних» мас.

Завдяки цьому всьому в Польщі немає місних підстав і для класократії: немає вже основного, добре зорганізованого, консервативного і монархічного лицарського земельного

класу, біля якого могли б нарости нові продукуючі і сильні класи, немає теж і анальгічного класу промислового. Єсть ж натомість тільки «праві» і «ліві» демократичні партії, на чолі яких стоять однаково декласовані і однаково деструктивні ріжні інтелігентські демократи, що для своїх хоч ріжних «правих» і «лівих» програм — але для своїх абсолютно по суті однакових політичних спекуляцій — шукають опертя в однім і цім самім — однаково ними деморалізованім, революціонізованим і дезорганізованим — «сувереннім польським народі». При таких умовах істнування держави польської стане дуже проблематичним з хвилиною, коли перестануть підтримувати її сторонні сили і коли минеться слабість її сусідів. Бо тільки «інтересом» сильних «союзних» держав і слабостю держав ворожих може держатись всяка отака, позбавлена власної внутрішньої — класократичної чи охлократичної — сили, демократична держава. По долі слабшої української демократії польська демократія може судити про свою власну долю. Не будучи пророком, можна здогадатись, що демократична Франція зробить колись «союзний» польській демократії теж свого роду «рижський мир».*)

(Писано в 1922 р.)

*) Цей «мир» прийде, як Польща виступить разом з Францією проти Німеччини.

(Ред.).

Хто хоче тримати духовний зв'язок з Рідним Краєм, нехай передплатить тижневик

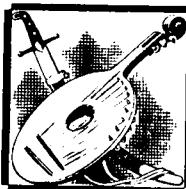
«Правда»

який дає богаті політичні інформації з Краю та зі світа, містить оповідання, поради і т. д.
Найліпша газета для чакарерів.

Адреса:

Administracja "Pravda", ul. Grodzickich 2.
Lwów, Polonia.

Бор. Лихопой.

ВЖЕ ЧАС НА КАЯТТЯ, БО НЕ БУДЕ ВОРОТТЯ.

(Присвячується проводам ОУН-ців та ОДВУ)

Огляньтеся, покайтесь, ОДВУ та ОУН-и,
Покиньте руйнуючу працю вести
На славу анархії, на радість комуни,
Бо час надійшов нам Вітчизну спасти.

Залиште займатись брудними ділами:
Вносить ворожнечу, незгоду, роздор,
Щоб чином змогли ми —не пісні словами—
Зйтись, обєднатись під рідний прapor.

Забудьте назавжде себе вихваляти
І ганити інших, бо той, хто кричить ..
Багато про себе — це слід памятати, —
Не вартий того, хто в роботі мовчить!

Не мрійте, не чваньтесь, що ви найвірніші
Ta щирі до пят України борці:
Хто пихи не знає — той завжде певніший
Нік ви, фарісей, духовні мерці..

Чого кричите ви про себе невпинно,
Ласкаві панове з ОУН та ОДВУ?
Яку важну працю вели Ви сумлінно,
Близкучу ідею здійснили живу?

Бо геній правдивий тоді пізнається,
Як творчі здобутки він людству придбав;.
А чин негативний, що мінусом зветься,
Це й дурень найбільший відбути-б здолав.

А ви ж геніальність на чім здобували?
Що вміли на Гетьмана чернь натравить?

Повстанням державу свою зруйнували
І не здібні були її знов відновити?

Що вчинком своїм віддали на знушення
Сусідам - державам Вкраїни синів
На голод, на тюрми, розстріли, заслання
В край дикий, далекий від рідних ланів?

Що й тут в еміграції ділом ствердили
Про вашу нездарність Державу створить?
Гетьманство від злости ганьбили, судили,
Ta нас, українців, взялися сварить?..

Все мінуси чорні на вашій дорозі,
Діла негативні, — не видно плюса..
Візьміться-ж хоч нині за розум, по змозі,
Не лізьте у вічі мов тая оса!

Давайте гуртом рятувати Україну,
Під стягом величним Гетьмана ПАВЛА,
Як ваша є згода до збройного чину..
А ні, — не вstromляйте свого нам жила!

Не будьте ви завжде, мов хижі примари,
На нашім і так вже тернистім шляху;
Нехай після бурі розійдуться хмары,
Лишать нам надалі дорогу суху.

Настав час критичний. Натягнуті струни
У грі міжнародній за рідний наш Край..
Не шкодьте, покайтесь, ОДВУ та ОУН-и!
Покору та розум ім, Боже, подай!

Березень, 1939 року.
Чако. Аргентина.

I. Чередниченко.

ГРОШЕВА АФЕРА О.Д.В.У. або: ЯК МИ ЦЕ БАЧИМО.

Трагічні події повстання і упадку Карпатської України дали змогу О.Д.В.У. в Аргентині виявити близькі здібності його діячів робити свої брудні грошеві спекуляції на державно-національній трагедії українського народу.

Як тільки донеслася до Аргентини перша вістка про повстання автономного уряду Карпатської України О.Д.В.У. змобілізувало всі свої сили для збирання грошей.

КОВУ СИЛУ, як запоруку майбутнього добробуту на ВІЛЬНЮ УКРАЇНСЬКИЙ ЗЕМЛІ!

В числі 48 читаємо між іншим таке:

Вже стоймо на порозі такої Україні, що не дозволить більше на розгардіяш всяkim янічарам,, відпадкам і попутчикам такого роду, як Скоропадщина і її шумовиня!. Наказується невідклично приспішити першу серію зборок, яка мусить відійти перед Новим Роком...

ТРАКТОРНА СТАНЦІЯ В БІРО - БІДЖАНІ СССР.

Під світлиною написи, як вони фігурують в ч. 39 з 1938 р. жидівського журналу «Наєрд» і в ч. 46 «Нашого Клича».

מַשְׁיַן-טְרָקְטָר סְטָאָנֵצְיָע אִין בִּירָאַבִּידְוִוָּשָׁאָן

Будинки в столиці Карпатської України, що служать тимчасовими касарнями для нашого Війська, яке там формується.

Шкода, що немає місця для тих глибоко захоплюючих відовз, які появлялися на сторінках «Нашого Клича». Навожу де кілька уступів для прикладу: (ч. 47 з 1938 р.).

АЛЯРМОВА АКЦІЯ ВІЗВОЛЬНОГО ФОНДУ.

Мусить бути покрита на протязі перших п'ятнайцять днів, бо гостра зима і недостатки вимагають скорої допомоги Українському Війську на Карпатській Україні!

На сто тисяч українців в Аргентині, ми мусимо вислати СТО ТИСЯЧ ПЕЗІВ ГОТІВКИ!

Не смімо оставатися позаду других народів. Берім примір від них та скріплаймо морально і матеріально УКРАЇНСЬКУ ВІЙСЬ-

В числі 46 ціла відозва палахкотить одув'янським горінням за волю України. Ця відозва затитулована трехзаголовими літерами «Грізне Моменто на нашій совіті». До цього «Моменто» додана велика світлина тракторної стації в жидівській Автономній Республіці Биробіджан в ССР передрукована з ч. 39 жидівського журналу נֶוְה זֶמְלָה (Нова Земля), офіційного органу комітету прихильників Биробіджану в Аргентині, примірник якого зі світлиною я маю. Під цею світлиною вміщений підпис: «Будинки в столиці Карпатської України, що служать тимчасовими касарнями для нашого війська, яке там формується».

Поза тим були пущені групи збірачів, які ходили по хатах збирати жертв і з обуренням відкидали жертв менші як 25 пезів, бо гріх, мовляв, жалкувати за пезом, коли люди віддають своє життя. Вони розуміється не вияснювали, що ті люди, які збирили жертв, не мали і не матимуть ніколе нічого спільногого з тими, що віддають життя. Пізніше вони спустили з тону і ласково приймали також і менші суми.

Бог благословив шляхетні зусилля діячів з ОДВУ. Нічого не підозріваюче патріотичне громадянство відгукнулося і було зібрано лише до кінця 1938 року, як подає звіт в ч. 7 з 1939 р., 12.979 пезів. Сума досить поважна, але й план збору був зроблений також поважно. Ще в числі 1. з 1939 р. «Най Клич» писав, що збірка буде вислана негайно і заоочував до жертв в таких крицевих виразах:

Передумаймо добре над нашими вчинками й загляньмо в глечик власної совісти, а тоді щойно зможемо повчити і підпорядкувати собі других. Не лукавмо самих себе в часі вирішальних, переходових подій, але зробім наші постанови крицевим законом, якого не вільно ніколи нарушувати! ..

Але пізніше слово Карпатська Україна зникло з відозв; залишився лише «Бойовий фонд». Зібрані гроші положено нібі на книжку до банку (розуміється на ім'я п. М. Примака) і можливо, що вони ще цілі й дотепер. Гостра зима на Карпатській Україні спокійненько проминула, про «недостатки, які вимагають скорої допомоги» спекулянти на чужій крові з ОДВУ якось призабули. Потім прийшла весна, а з нею відомі трагічні події і упадок Закарпаття. З телеграм пресових агенцій читаемо, що в багатьох місцях населення боролося проти мадьярських окупантів з косами і сокирами, при чому додається, що навіть в таких умовах мадярам не скоро вдавалося стати панами положення, а ОДВУ видавало відозву - плакат до Аргентинського народу і всього культурного світа, яка коштувала більше, як тисячу пезів (хто не вірить, той хрунь, яничар, відпадок і попутчик). Були післані також телеграми до учасників Віденської конференції, і це коштувало також несповна тисячу пезів (а коли читаць цьому не вірить, то він є уголовець, опортуніст і османського ступіння політичний колтун). Я осонисто мушу в ті видатки вірити, бо поперше

в звіті (ч. 7 «Н. Кл.») на телеграми і плякати виказана суза \$ 2.014.67, а по друге, коли не повірю то буду «величайший український хахол і писарчук», який «не напише, а ні не вимовить 12 слів по українське та більше глуповатого «дакання» і «что каню» щось інше продумати не може», як це слово в слово було зазначене в ч. 51 «Н. Кл.» про мою скромну особу. Що виділ вислав телеграму до Рібентропа, Чіяна, Гітлера і Мусоліні, то це не погано, бо добре знайомство сильно імпонує українським масам, але, на мою думку, коли б п. Примак захотів поторгуватися, то може вдалося від вислати ті телеграми трохи дешевше примірно за одну десяту частину тієї суми, що фігурує в звітах.

Знову ж була видана брошура в еспанській мові, під назвою «Україна», яка поінформувала південно - американський світ, про українську справу. Це також було добре зроблено, бо як показує американська преса останніх місяців, світ про Україну нічогісінько не знав, і навіть не підозрівав її існування.

По даним тієї брошури «справжня» Україна існує від засновання О.У.Н. Цо було перед тим являється якимсь непорозумінням. Прикрасою видання являється його партакцій зміст і граматичні та стилістичні помилки, яких є більша скількість, ніж скількість пезів витрачених на видання.

Як зачуваю з джерел напівофіційльних, брошура коштувала понад 800.— пезів (хто не вірить, той русотяп, анархіст і большевицький прихвостень). Решта грошей піде, мабуть на зустріч «вирішальній хвилині Української Самостійності, яка вже прийшла».

Вищеповедений вчинок являється «світлою» (хоч і не дуже) плямою в життю української еміграції. Безумовно з нього будуть брати приклад покоління «грядучих борців» типу п. п. Примака, Герзона, Величковського і т. д. Можливо навіть, що така близькуча акція розбудить цікавість судових установ будучої Української Держави. Тому я рішив приложити всіх своїх «хочлацьких» зусиль, щоб увіковічити перед історією, нацією і наступними поколіннями наших невтомних борців «за (своє) країце українське завтра» і подаю список членів Виділу ОДВУ з 1938 р.

Михайло Григорашук, Голова.

Др. Евген Стойкевич, Заступник Голови.

Мих. Примак, Секретар, довірений проводу на Аргентину.

ВІДОЗВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В НІМЕЧЧИНІ.

В звязку з трагічними подіями в Карпатській Україні, що закінчилися прилученням її до Мадярщини, Українська Громада в Німеччині видала відозву до Українського громадянства, в якій між іншим пишеться:

«Вогник національної волі й українського національного життя, що так радісно засвітив нам в найменьшій волості Української Землі — Карпатській Україні — на наших очах гасне. Ale нехай нікого не буде між українцями, хто б тепер опустив руки й залишив національну працю.

Якраз тепер, коли українська справа потерпіла тяжку поразку, ми мусимо напружити наші сили, енергію й завзяття та збільшити працю. Бо тільки та нація може осягнути свободу, яка в найтяжчих хвилинах свого життя не розгублюється, не тратить енергії й віри в своє діло, в краще майбутнє; яка, зціпивши зуби, гартується ще міцніше і ходить уперто наміченою дорогою до своєї мети.

Тільки власними силами й власною працею, а не щасливим припадком

можна здобути собі тривалу свободу.

«Життя вимагає сильних і певних людей, що не бояться ніякої небезпеки», — писала «Нова Свобода» з Карпатської України. Нашу волю і силу мусимо ми обєднати для спільног чину. Мусимо це зробити на ділі, а не тільки на словах. А найкраще ми це зробити зможемо, коли не будемо інтригувати один проти другого, не будемо вивищувати себе брехливими самореклямами, не заявлятимемо претензій на монополь у патріотизмі, а совісно працюватимемо над тим, щоб дійти до спільної думки та ві знання спільног авторитету, а тим самим і до обєднаного чину всіх національних здорових сил».

Відозва закінчується закликом вступати в лави Української Громади в Німеччині

Підписали Голова Громади: **Ол. Скоропис - Йолтуховський;** Секретар: **Богдан Шемет.**

Видана в Берліні дня 18. 3. 1939 р.

Ці три особи складають місцеву екзекутиву і юридично на них падає відповідальність за «акцію». Розуміється вони все переводять по вказівкам проводу, який також виявляє велики фінансові здібності.

Поза тим велику енергію виявляють п. Нестор Величковський, бувший урядник «Дністра», п. Евген Герзон, невідомого походження; якимсь референтом є п. Степ. Мандзій, відомий у своїм селі більше, як кооператор. Про решту верховодів з О.Д.В.У. трудно сказати, чи вони підтримують злочинну діяльність у добрій вірі, чи також мають лиху волю.

Кінчаю делікатним запитанням.

Я не роблю великої трагедії з тих дванадцяти тисяч пезів, що видурили дрібні парасіти у добрих людей, бо кождий день навіть кожда година поневолення України коштує Нації значно більших жертв. Мене цікавить інша справа. В попередньому числі я кинув п. Примакові, п. Мандзієві і п. Столлярчукові залиди в минулих звязках з комунізмом На це

вони не знайшли іншої відповіди, як назвати мене «хохлом». Я це не вважаю взагалі за відповідь. Тепер звертаюся до п. Примака: Чому він для свого шахрайства взяв світлину з Жидівської Автономної Республіки в ССР. і дав комуністам змогу твердити в своїх шпаргалках, друкованих для затуманених українців, що Українська Держава буде на брехні і обмані? Чи забракло йому інших будинків у світі? Чому?

«Жінка»

Ілюстрований двотижневик

Орган Центрального Союзу Українок.

Річна передплата для закордону злотих 15.—

Адреса:

Ul. Sykstuska 46. Lwow. Polonia

ІДЕОЛОГІЧНІ ДЖЕРЕЛА УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНИЦЬКОГО РУХУ.

СТАТУТ С.Г.Д.

I.

1. Українська Нація не може, як слід, розвиватися без власної держави. А без розвиненої в повнім того слова значінні української нації не може бути ладу і спокою на українській землі.

2. Тому Союз Гетьманців Державників ставить собі першим завданням організацію тих сил, що прагнуть збудувати Незалежну, Суверенну Українську Державу.

II.

1. Ті сили — це провідна верства Української нації в її боротьбі за здобуття власної Влади (тобто, держави) в Україні.

Провідну верству СГД уявляє собі як ту активну меншість, що скрізь і завжди в протилежності до пасивної більшості всіх народів найбільше причиняється до здобуття, створення і вдергання держави.

2. В українській провідній версті повинні обєднатися ліпші й активніші частини всіх класів без огляду на те, де люди з тих класів перебувають, і всіх місцевих «національностей», що бажають української держави на території українського народу, в цілі створення та забезпечення упорядкованого життя для всіх, що живуть на тій території.

3. Українська провідна верства може здобути і найтрівкіше вдергати владу в Україні, коли організовано і здисципліновано обєднається довкола Гетьмана, що право Його на Гетьманство випливає з Його родової і нашої здоровової державно - національної традиції та Його власного чину в 1918 р., коли Він цілого Себе віддав на службу Батьківщині - Україні.

III.

СГД спіратиме Українську державно - політичну працю передусім на власних зорганізованих і здисциплі-

нованих силах, без яких ніяка чужа допомога природніх союзників української нації та державності не дасть бажаних наслідків.

IV.

В боротьбі за власну Українську Державу треба розріжнити два етапи:

а) Перший — це підготовання української провідної верстви до використання найбільш сприятливих умов для здобуття влади в Україні. До вигородження таких умов ми, Гетьманці-державники, можемо причинитися творенням відповідної ідеології та програми, нашою організаційною, пропагандивною і взагалі політичною роботою.

б) Другий етап — це впорядкування, розбудова й укріплення української держави. В тій цілі треба створити міцну організацію людей різних класів, обєднаних одним традиційно-політичним світоглядом, насичених одною волею і ведених одним Приводом.

V.

Досвід показав, що відбудова і вдергання Української Держави звязані з величезними труднощами. І це головно наслідком внутрішньої нездисциплінованості Українців.

Все це перемогти можна лише тоді, коли вся повнота влади й засобів опиниться в руках легального правного Гетьмана всієї України і Роду Його в характері легальної Династії.

Кожну державу лекше здобути, ніж удержати. З тої причини во імя загального добра всіх мешканців України та будуччини Української Нації — Союз Гетьманців Деревників стойти на становищі, що також по впорядкуванню внутрішніх і зовнішніх відносин та взаємин Української Держави влада легального Гетьмана всієї України мусить мати рішальний вплив на державні справи.

Український підприємець.

В початку поточного року український фабрикант хліборобського знаряддя п. Іван Матрен святкував перенесення своєї фабрики на власний великий терен, відповідно забудований і обрихтований, при вул. Агуеро 189. Ця подія була занотована місцевою пресою.

Пан Іван Матрен прибув до Аргентини тому біля 30 років. Почавши свою працю з майстерні, він спромігся розвинути її до сучасного стану, де під цю пору, як зачуваємо, зайнято по-над сотку робітників. Завдяки великому організаційному хистові і невтомній енергії він розвиває це діло ще даліше, стаючи помітним чинником в промисловім життю цілої Республіки. Користає пошаною клієнтів та робітників, як рівнож має ве-

ликі кредити у постачальників та кредитових установ, що є найліпшим показчиком його додатних особистих прикмет.

Пан Ів. Матрен цікавиться також українськими громадськими справами, але ставиться гостро негативно до всякої партійності. На заході загально національного значіння, як наприклад церква, він все живо відгукується.

Свого часу п. Іван Матрен виявив певне зрозуміння до громадської діяльності нашої організації, тому вважаємо своїм приємним обов'язком висловити йому з нагоди переходу до власних будинків найширіші побажання успіху від нашої редакції та організації.

VI.

Ідеологічні основи Союзу Гетьманців Державників полягають на спостереженнях і думках, висловлених у творах Вячеслава Липинського, головне в його «Листах до братів хліборобів» про ідею та організацію українського монархізму, доповнених тим, що потому було в Бюллетенях Гетьманської Управи з підписом Пана Гетьмана Павла і в офіційно призначених та припоручених писаннях ідеольгів Гетьманського Руху.

VII.

1. В боротьбі за власну Українську Державу СГД виставляє гасло любові до спільноти Батьківщини, або патріотизму, а не зненависть між місцевими Українцями і місцевими не-українцями, бо розпалювання зненавистей і пристрастей, як соціальних, так і на-

ціональних, між населенням Української Землі може вести тільки до розбиття тих сил в Україні, що могли б боротися за Українську Державу.

2. В основу чинності С.Г.Д. положені такі засади: Християнська мораль і єпархічна організація Церкви.

3. Пошана до тих національно - історичних традицій, що їх наказує шанувати статут та ідеологія СГД.

4. Вірність Законному Дідичному Гетьманові - Монархові і Його Родові, що репрезентує єдність нації (легітимізм).

5. Приватна власність і свобода економічної ініціативи, як підстава існування культури й цивілізації та їх дальншого розвитку.

6. Співпраця і рівноправність всіх класів України.

7. Приладнання до законів та вимог тих держав, що на їх землях організації працюватимуть у часі еміграції.

ЛІГА УКРАЇНЦІВ У ФРАНЦІЇ

В початку поточного року повстала у Франції нова українська організація державницького напряму — «Ліга Українців у Франції». Установчий з'їзд відбувся 15 січня і складався з делегатів від «Українського Робітничого Союзу» і «Клубу ім. Миколи Міхновського». Ці дві організації постановили злитися в одну і продовжувати свою діяльність, вважаючи своїм завданням службу ідеї української єдності під гаслом: одна Ідея, один Провід, одна Акція.

З'їзд відбувся під головуванням п. Івана Страшовського, секретарями були обрані п. Гуцуляк Кость і п. Королишин Мирон. Після відчитання привітаннь, ухвалення статуту, вислухання докладів і т. п. з'їзд вибрав Управу Ліги в такому складі:

Сотник Віктор Болобан — Голова,
Страшовський Іван — Заст. Голови,
Семенюк Іван — Генер. Секретар,
Васильчук Петро — Генер. Скарбник,
Гнатків Кость, Олійник Петро, Урбан Михайло, Чугайда Михайло, Баран Палагія, Майкut Микола — Члени Генеральної Ради,
Новаківський Дмитро — Голова Ревізійної Комісії,
П. п. Гринюк Іван, Гуменюк, Гуцуляк і Олійник — Члени.

В своїй діяльності, як це видно з ідеологічного докладу, Ліга Українців у Франції ставитиме собі такі завдання:

1. Служба ідеї державної незалежності, у формі цілковитого сповнення обовязків рядовика - українця сумісти Батьківщини в сучасному і майбутньому.

2. Здійснювання гасла єдності, як неодмінної вимоги нашої доби, що кличе українців до позитивної творчої чинності.

3. Відмежовання себе од елементів свідомо ворожих національно - державній справі.

4. Посилення праці над моральною і фізичною підготовкою до чину, потрібного Нації й Державі.

Розгортаючи свою діяльність на французькому терені, Ліга розглядає себе, як частину загально - українського табору єдності, праці, чесності.

До з'їзду наспіля значна скількість привітань, в тім числі від Я. В. Пана Гетьмана і Гетьманської Управи.

Привітання від Я. В. Пана Гетьмана ззвучить так:

До Хвалької Президії З'їзду Українських Культурно - Громадянських Організацій у Франції.

На руки В. п. Пана Сотника В. Болобана.

Українським робітникам у Франції, дітям Великої Української Нації, що й серед життєвих бур та злиднів не втратили віри в остаточну перемогу нашої Державної Ідеї, — надсилюширий мій привіт.

Від серця бажаю їм сильного об'єднання на державницько національних основах для спільної боротьби в одному фронті, в одній боєвій лаві з цілим українським народом за досягнення нашої Мети — Самостійної Соборної Української Держави.

ПАВЛО СКОРОПАДСЬКИЙ.

Р. Б. 1939. Січень, 10-го дня.

Не будучи в курсі українського державницького руху в Європі, Управа У. С. М. Д. «Плуг та Меч» не вислала свого часу привітання, і від себе надсилає братерський привіт Проводові та Членству Ліги Українців у Франції цею дорогою.

Звертаємо увагу приклонників світлої пам'яті М. Міхновського, що в клубі ім. М. Міхновського гуртувалися полуботьковці, перебуваючі у Франції. Отже полуботьковцям Південної Америки слід навязати контакт з Лігою Українців у Франції.

Адреса:

Monsieur Victor Boloban
33 bis, Bould. Couturier.
Montreuil s/ Bois (Seine)
Francia.

Подяка О. Дра. А. Волошина

На вістку про повстання Української Національної Держави на Закарпаттю Управа Союзу Г. Д. «Плуг та Меч» постановила організовувати регулярну збірку засобів між своїми членами і прихильниками на її розбудову та зміцнення.

Перша висилка в сумі \$ 155. була зроблена в кінці грудня минулого р.

На неї прийшло підтвердження О. Прем'єра А. Волошина, писане його власною рукою, такого змісту:

В Хусті, дnia 22. лютого 1939.

Вп. Пани Укр. Союз Гетьманців - Державників «Плуг та Меч» в Аргентині.

За одержаний дарунок в сумі 155.— пез.= 1025 кр., засланий для розбудови КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ прошу приняти ширу нашу подяку.

З братським привітом

Мсгре. Др. АВГУСТИН ВОЛОШИН

Прем'єр Міністер

По другому списку було зібрано \$ 144.—. З огляду на трагічні події, в наслідок яких Українська Закарпатська Держава перестала існувати, гроші не були вислані і повернуті жертводавцям.

М. Симоненко. Голова.

Спис жертводавців на Карпатську Україну

Пані Марія Крук	— — — —	100.—
Пан Іван Андрущенко	— — —	20.—
» Василь Кvasниця	— — —	10.—
» Андрій Білопольський	— — —	10.—
» Никифор Блаватний	— — —	5
» Микола Симоненко	— —	5.—
» Ілько Чередниченко	— —	5.—
Всього \$		155.—

О. М. ПОДОРОГА. †

Дня 29 грудня 1938 року нагло помер наш незабутній член організації «ПЛУГ та МЕЧ» Олександр Мікитович ПОДОРОГА.

Небіжчик походив зі славного козачого роду. Ще за діточих років, він переїхав із своїм батьком до Північного Кавказу, де й прожив аж до Російської революції в місті Ставрополю.

Під час революції інтернаціональна зграя в нелюдський спосіб переслідувала небіжчика, як монархіста - дер-

жавника. Дружина Небіжчика не була в стані перенести такого страхіття й віддала Богові душу, залишаючи небіжчикові троє маленьких сиріт. Та дух козачий сильний і незломний.

Олександр Мікитович сміло глянув у вічі життя. Залишив все і пішов на еміграцію, бо він волів бути вільним на чужині, чим пахолком у ботьшевиків...

Перебуваючи на еміграції, Олександр Мікитович відмовляв собі в найнеобхідніщім, але давав дітям освіту. Старші діти улаштувалися у Франції, а наймолодшого примушений був він шукати ради за океаном.

Для нас гетьманців - монархістів смерть Олександра Мікитовича є тяжкою втратою. Твердий у своїх національно - монархічних переконаннях, він був для нас не малою моральною підтримкою.

Спи спокійно, наш незабутній друже!

Хай Аргентинська Земля буде Тобі первом!

НОВИЙ ГОЛОВНИЙ ОТАМАН СГД.

Гетьманська преса Сп. Держав Півн. Америки повідомляє, що др. **Мирослав Сімінович** іменований головним отаманом С.Г.Д. на Америку і Канаду, на місце дотеперішнього п. **Миколи Гуля**. Новий начальник Союзу Гетьманців — Державників роджений в 1885 р. в Чернівцях, там же покінчив середні школи, а відтак два роки студіював електротехніку в Німеччині. В 1907 р. виїхав до Злуч. Держав, де в 1912 р. скінчив медичний факультет університету й осів у Шікагу, де він є широко знаний як лікар-хірург не тільки між своїми, але й між чужинцями. Поза працею в своїй робітні виконує обов'язки головного лікаря в двох шпиталях м. Шікага. Під час війни служив в американській армії в ранзі майора.

Поза працею в американському світі — як лікар, офіцер і активний член ріжких товариств — др. Сімінович брав діяльну участь в життю української громади.

кої кольонії, а зокрема в рядах Союзу Г.Д. від початку його заснування.

Родинна хроніка Сіміновичів показує, що предки Сіміновича з українсько-білоруських бояр. По невдалім повстанні цих бояр проти Ягайлонів у 1315 р. Сіміновичі перенеслися до Галичини, де з цеї родини вийшов цілий ряд славних душпастирів нашої Церкви, а між ними дідусь п. Мирослава о. Сильвестер Сімінович, колишній парох у Воскресінцях, як рівно ж батько о. канонік Николай Сімінович священик - ювілят, бувши парох у Чернівцях, а тепер у Шікагу.

Управа і Редакція У.С.М.Д. «Плуг та Меч» цею дорогою засилають обом Головним Отаманам, уступаючому п. Миколі Гулю і заступаючому п. Мирославу Сіміновичу, сердче поздоровлення і горяче пбоажання сили, здоровля та успіху в праці.

Слава Гетьманові!

Нація в Поході

NATION IM AUFBRUCH

Під такою назвою повстав у Берліні сімпатичний і дуже цікавий часопис державницького напрямку. Складається з ідеологічної і літературної частин. Перше число, не зважаючи на малий розмір, робить дуже солідне враження. В ньому знаходимо такі статті: Організація хотіння. Приявність Вячеслава Липинського. І. Гриневич: За Українську відповідь добі. А.

Маренко: Еспанія на історічних розгортаєннях.

З повітньої поезії: два вірші. Ю. Косач: Розважування про театр. Огляд преси. З Української хроніки. Но ві книжки.

Друге число, що наспіло в останній момент робить ще краще враження.

Щиро бажаємо новому часопису зміщення і якнай ширшого розвитку!

Зміна адреси

Музею ВБУ.

Музей Визвольної Боротьби України в Празі з початком цього року перевідався з нанятого помешкання в свій власний Український Дім, придбаний для музею на пожертви українського громадянства. З цієї причини Музей просить надсилати надалі всю кореспонденцію й посилки

на його нову адресу. Зокрема Музей просить всі Редакції й видавництва перевести на цю адресу висилку всіх інших видань.

Нова адреса Музею ВБУ:

Ukrajinské Museum, Praha — Nusle 11,
Horymírova 6. — Checoeslovaquia.

Надіслані видання.

«Молода Україна»

Місячник незалежної думки. Ч. 3.

Редактор Федір Крушинський.

Адреса: La Jeune Ukraine
8, rue Condé — Paris 6
France

«Казачче Единство» № 3.

Орган Казачього Національного Центра.
Адреса Адміністрації:

Praha - Visovice, 645

Chequia

Адреса Редакції

Ing. Ivan Kolesov — Nova Vinarska 632
Brantislava - Eslovaquia

«Український Сокіл»

Часопис Союзу Укр. Сокілства за кордоном.

Адреса: Korunovacni 2, Praha Letna
Checoeslovaquia.

«Мазепинці по Полтаві»

Автор: Сотн. М. БАТИНСЬКИЙ.

Видання Українського Воєнно -Істор. Т-ва.

Адреса: Ukrainskie Wojenno Historyczne Two
Ul. Opaczewska 54 m. 16
Warszawa 22, Polonia

«На Сліді»

Журнал для молоді. Березень.

Адреса: Ul. Listopada 23 parter
Lwow, Polonia

«Запорізм»

Національно - політичний світогляд нового покоління. Автор — Ю. Литвиненко.

Паризь. 1938 р.

Наша сила в нас самих!

На пресовий фонд органу «Плуг та Меч» склали жертви:

Пані Марія Крук	— — — — —	40.—
Пан Іван Андрушенко	— — — — —	50.—
» Никифор Блаватний	— — — — —	21.—
» Микола Подорога	— — — — —	10.—
» А. Білопольський	— — — — —	10.—
» Микола Симоненко	— — — — —	5.—
» Бернард Гехт	— — — — —	5.—
» І. Чередниченко	— — — — —	5.—
» В. Квасниця	— — — — —	5.—
» Вол. Вовк	— — — — —	4.—
» Петро Григорчак	— — — — —	2.—
» А. Кобилянський	— — — — —	1.—
» Евген Гнатюк	— — — — —	3.—
» Василь Смальський	— — — — —	1.—
» Василь Левітов	\$ 1. ург.	1.60
С. Г. Д. Судбури (І. Гавалко)		11.30
С. Г. Д. Судбури (І. Гавалко)		8.85
С. Г. Д. Торонто (м. Чиж)		12.45
Пан Волод. Тулеївітров 1 дол. кан.		4.—
С. Г. Д. Вест Бенд (П. Хрунік)		3.85
С. Г. Д. Ошава (В. Бойко і М. Кителя)		12.40

Збільшуйте українську силу!

Ставайте в гетьманські ряди!

Календар «Праці» на 1939 рік.

Дуже гарно опрацьоване видання.

Адреса: Convento do P.R. Basílianos
Prudentopolis, Parana, Brasil

«Український Філателіст» ч. 1 - 2 - XV

Адреса: Der Ukrainische Philatelist
Gersthofenstr. 138/8, Wien XVIII, Al.

«Українка»

Місячник. Видання Коопер. Союзу Українок.

Адреса: Ul. Obrony Lwowa 12
Lwów, Polonia

Вийшла з друку

ЗА УКРАЇНУ

Пропамятна книга подорожі Вельм. П. Гетьманіча
Має 320 стор. друку і 160 ілюстрацій. Подає не тільки опис подорожі та
принять Вельм. П. Гетьманіча в Півн. Америці та Канаді, але й висвітлює
чию подію на тлі недавно пережитих спроб і змагань Українського Народу в
його шуканню правдивого шляху від славної минувшини
до великої будучності.

Ціна 1 примірника 2 долари

Замовлення слати на адресу:

"Our Banner" Ukrainian Weekly

2406, West Chicago Ave — Chicago, Ill. U. S. A.

Registro Nacional
de la Propiedad Intelectual
Nº 059688 - 2 de Mayo de 1939

Ціна 30 центів арг.